

Jakeu,

je toho tolik, co bych Ti chtěl říct, ale my dva jsme si spolu nikdy neuměli pořádně promluvit, nemyslíš?

Proto Ti radši píšu.

Pamatuju si, jak jsme si Tě s Rebekou vezli z porodnice domů. Byla tma a sněžilo a já jsem snad nikdy v životě neřídil tak opatrně. Byly Ti dva dny a ležel jsi připoutaný v autosedačce na zadním sedadle, Rebecca vedle Tebe podřimovala a já každou chvíli kontroloval ve zpětném zrcátku, jestli jsi v pořádku.

Protože, chápej, byl jsem *naprosto příšerně vyděšený*. Vyrostl jsem jako jedináček, nebyl jsem zvyklý na děti, vždycky jsem byl zodpovědný jen sám za sebe. Ty jsi byl tak maličký a bezbranný a já tak nepřipravený, že bylo až s podivem, že vás se mnou z té porodnice vůbec pustili. Od samotného začátku jsme k sobě složitě hledali cestu, Ty a já. Rebecca Tě chovala s naprostou nenuceností a přirozeností, jako by se spíš ona narodila pro Tebe než naopak, zatímco já jsem byl celý nesvůj, vystrašený z toho křehkého balíčku, který jsem svíral v náručí, neschopný poznat, co chceš, když ses rozplakal. Vůbec jsem Ti nerozuměl.

A tak to i zůstalo.

Když jsi byl trochu starší, Rebecca mi tvrdila, že je to proto, že jsme si navzájem příliš podobní, já si ale nejsem jistý, jestli měla pravdu. Doufám, že ne. Protože vždycky jsem si pro Tebe přál mnohem víc.

Ať je to, jak chce, mluvit spolu pořádně nedokážeme ani teď,

což znamená, že to pro Tebe radši zkusím všechno sepsat. Pravdu o tom, co se stalo ve Featherbanku.

O Pánu tmy. O chlapci v podlaze. O motýlech. O malé dívce se zvláštními šaty.

A samozřejmě o Našeptávači.

Nebude to jednoduché a musím začít s omluvou. Za ty roky jsem Ti mnohokrát opakoval, že se nemáš čeho bát. Že takové věci, jako jsou nestvůry, neexistují.

Je mi líto, že jsem Ti lhal.

ČÁST JEDNA

Červenec

JEDNA

Nejhorší noční můra každého rodiče vychází ze strachu, že mu někdo unese dítě. Ze statistického hlediska je ale něco takového vysoce nepravděpodobné. Dětem ve skutečnosti hrozí spíš ublížení na zdraví či zneužití ze strany člena rodiny, k čemuž dochází obvykle za zavřenými dveřmi. A i když venkovní svět může působit nebezpečně, ve skutečnosti je většina cizích lidí slušná, zatímco tím nejrizikovějším místem ze všech pro mnoho dětí bývá právě jejich domov.

Muž, který nenápadně sledoval šestiletého Neila Spencera, jak přechází přes opuštěné prostranství, si toho byl dobře vědom.

Pohyboval se potichu, skrytý za řadou křovin se snažil s chlapcem držet krok a nespouštět ho z očí. Neil šel pomalu, aniž tušil, že mu hrozí nějaké nebezpečí. Občas kopnul do vyschlé hroudy hlíny a kolem tenisek se mu zvedl oblak bílého prachu. Muž, který naopak našlapoval s velkou opatrností, slyšel, jak Neil každou chvíli naráží do něčeho špičkou boty. On sám se pohyboval naprosto neslyšně.

Byl teplý večer. Přes den bylo nebe jako vymetené a pražilo slunce, teď už ale odbila šestá a trochu se zatáhlo. Teplota poklesla a vzduch dostal zlatavý nádech. Byl to přesně ten druh večera, kdy můžete sedět na terase, k tomu usrkávat vychlazené bílé víno a pozorovat západ slunce, aniž by vás napadlo, že byste si měli dojít pro kabát, dokud se nesnese úplná tma, a vám už to nestojí za to.

Dokonce i tenhle opuštěný a zanedbaný pozemek působil najednou hezky, jak se koupal v jantarově žlutém světle. Jed-

nalo se o poměrně rozsáhlý prostor zarostlý keři, který susedil z jedné strany s vesnicí Featherbank a z druhé se starým nevyužívaným lomem. Zvlněná půda byla převážně vyprahlá a suchá, přežila na ní jen křoviska vytvářející husté houštiny a propůjčující prostranství dojem bludiště. Děti z vesnice si tu občas hrály, i když to nebylo moc bezpečné. Během let jich spousta neodolala pokušení vlézt do lomu, jehož příkré stěny měly tendenci se drobit. Místní úřad sice nechal lom ohradit plotem a umístil okolo výstražné cedule, lidé se ale domnívali, že by se pro bezpečnost jejich dětí mělo udělat víc. Je jasné, že plot pro ně nebyl žádnou překážkou.

Navíc výstražné nápisy ze zvyku ignorovaly.

Muž toho o Neilu Spencerovi věděl hodně. Chlapce i jeho rodinu dlouhou dobu pečlivě sledoval, vytvořil si z toho něco jako soukromý projekt. Chlapec si ve škole moc dobře nevedl ani z hlediska učení, ani z hlediska sociálních dovedností. Za ostatními vrstevníky zaostával ve čtení, psaní i matematice. Chodil v oblečení, které většinou zdědil po někom jiném. Stylem chování působil chvílemi až příliš vyspěle – už teď dával najevo odpor a vztek vůči okolnímu světu. Za pár let by měl nálepku rváče a potížisty, teď byl ale ještě dost malý, takže mu okolí bylo ochotné jeho problematické chování odpustit. „On to tak nemyslel,“ říkali. „Není to jeho vina.“ Zatím nedospěl do věku, aby lidé usoudili, že je plně zodpovědný za své činy, a tak se příčiny hledaly jinde.

I tenhle muž je hledal. A nebylo těžké je najít.

Neil strávil dnešní den u otce. Rodiče žili odděleně, což muži vyhovovalo. Oba byli alkoholici, ale s určitými výkyvy jakžtakž fungovali. Oběma připadal život mnohem jednodušší, když byl syn u toho druhého, a oba se ho s vypětím sil snažili nějak obstarat, když byl zrovna s nimi. Stručně řečeno, Neil se z velké míry musel zabavit sám a to vysvětlovalo jeho drsné a problémové cho-

vání, které u něj muž pozoroval. V životě obou rodičů byl až na druhém místě. A rozhodně nebyl milován.

Nestalo se poprvé, že byl jeho otec večer natolik opilý, že už ho nemohl odvézt do matčina domu. Zároveň byl příliš líný, aby se obtěžoval ho domů doprovodit. Zřejmě si v duchu říkal, že je chlapci už skoro sedm a že mu nevadí být celý den sám. Takže může jít sám i domů.

V té chvíli ještě netušil, že Neila čeká docela jiný domov. Muž si v duchu vybavil pokoj, který pro něj připravil, a snažil se potlačit vzrušení, jež se ho zmocňovalo.

Zhruba uprostřed vyprahlého plácku se Neil zastavil.

Muž znehybněl, potom se opatrně podíval přes ostružiní kousek od něj, aby zjistil, co chlapce tak zaujalo.

U jednoho keře se válela stará televize s vypouklou, ale neporušenou obrazovkou. Muž pozoroval, jak Neil zkusmo do televize strčil nohou, ta se ani nepohnula. Musela mu připadat jako z jiného století se všemi těmi mřížkami a tlačítky pod obrazovkou a s obrovským zadním dílem připomínajícím buben. Na opačné straně stezky se válela hromada kamenů. Muž fascinovaně sledoval, jak k ní Neil přistoupil, jeden kámen zvedl a potom s ním vší silou mrštil do obrazovky.

Buch!

Obvyklé ticho, které tu panovalo, přerušila hlasitá rána. Sklo se nevysypalo, ale kámen prošel skrz a zanechal za sebou temnou díru s hvězdovitými okraji jako po výstřelu. Neil sebral ze země další kámen a celou akci zopakoval, tentokrát však minul, a tak to zkusil znovu. V obrazovce se objevila další díra.

Zdálo se, že ho ta hra baví.

Muž dokázal pochopit proč. Tohle zdánlivě bezstarostné destrukční chování zcela korespondovalo s chlapcovou rostoucí agresivitou, kterou projevoval ve škole. Byl to vlastně pokus nějak zapůsobit na okolní svět, který se zdál být vůči jeho exis-

tenci nevšímavý. Vycházelo to z jeho touhy být viděn. Strhnout na sebe pozornost. Být milován.

Po tom touží v hloubi duše přece každé dítě.

Srdce, které teď v jeho hrudi bilo o poznání rychleji, se mu při té myšlence bolestivě sevřelo. Potichu vystoupil z křoví za chlapcovými zády a zašeptal jeho jméno.

DVA

„Neile! Neile! Neile!“

Inspektor Pete Willis opatrně našlapoval po vyprahlé půdě a poslouchal, jak policisté okolo něj vyvolávají v předem dohodnutých intervalech jméno pohřešovaného chlapce. Mezitím tu panovalo absolutní ticho. Pete pohlédl vzhůru a v duchu si představoval, jak slova poletují tmou a postupně mizejí v černém nebi, stejně jako zmizel Neil Spencer z povrchu zemského.

Přejel paprskem baterky v půlkruhu před sebou přes prašnou zem, zkoumal její povrch a taky pátral po chlapcových stopách. Modré tepláky nebo boxerky, tričko s nápisem *Minecraft*, černé tenisky, batoh v army stylu, lahev na vodu. Pátrání bylo vyhlášeno ve chvíli, kdy si sedl k večeři, kterou si pracně uvařil, a při vzpomínce na talíř s netknutým pokrmem vychládajícím na stole mu začalo kručet v břiše.

Jenže se ztratil malý kluk a bylo potřeba ho najít.

Ostatní policisty pohltila tma, viděl jen světelné kužely jejich baterek pročesávající oblast. Pete se podíval na hodinky: 20.53. Den se pomalu chýlil ke konci, a přestože odpoledne bylo horko, teplota v několika posledních hodinách klesla, a on se roztrásl zimou. Jak při odchodu spěchal, zapomněl si vzít bundu a košile ho před večerním chladem moc neochránila. Taky měl staré kosti – koneckonců mu bylo šestapadesát. O téhle noci by ale venku neobstál ani leckdo mladší. Natož někdo ztracený a osamělý. Možná i zraněný.

„Neile! Neile! Neile!“

„Neile!“ přidal se i on.